

14

Aventurile lui Morgan Piratul

CORABIA FANTOMĂ

SUB STEAGUL NEGRU: AVENTURILE PIRATULUI MORGAN

SOUS LE PAVILION NOIR: AVENTURES DE MORGAN LE PIRATE

NR. 14

****

CORABIA-FANTOMĂ[1]

V.1.0

v.1.0

Traducere din franceză Aurel Lupăstean

După original, editura: A. Eichler, édit, impr., Paris.

În anul 1907 German publisher Verlag Moderner Lektüre began a successful run of 240 original stories of Morgan's adeventure. These were translated by Eichler into French.

[1] LE VAISEAU-FANTÔME.

Spaima mării

— Cine ştie? Ceea ce ai văzut poate foarte bine să nu fie decât un miraj, cum se întâmplă adesea pe vreme de furtuni şi călduri. Îţi imaginezi că ai de-a face cu nişte apariţii fantastice şi supranaturale. Şi acestea nu sunt decât un fenomen optic. Iată că în curând sunt treizeci de ani de când navighez şi în toată viaţa mea n-am întâlnit nici o fantomă adevărată!

— Ei bine! Noi am văzut ceva foarte sigur şi nimeni nu va putea să conteste. Nu suntem nişte fricoşi. Putem fi crezuţi când spunem că am văzut monstrul, ce s-a ivit în faţa noastră cu o înfăţişare înfiorătoare. Ne socoteam cu toţii ca şi pierduţi. Da, chiar cei mai vechi mateloţi, care nu ştiu de obicei decât să înjure şi să facă scandal, au îngenuncheat pe punte, deşi aproape că uitaseră cu totul să se roage. Îngrozitoarea corabie fantomă abia ne-a ajuns, că imediat un banc de ceaţă s-a întins peste mare, acoperind totul cu vălul său. În dreapta şi în stânga am auzit mugind brizanţii. Mă şi întreb cum de n-am fost ţintuiţi locului pe stâncile acoperite de pâclă. Dar n-are importanţă! Din fericire, noi am ieşit din încurcătură şi când a dispărut ceaţa, corabia fantomă a dispărut şu ea! Dumnezeu şi Sfânta Fecioară, cărora eu m-am rugat în ceasul celui mai mare pericol, ne-au luat sub ocrotirea lor. Da, puteţi cu toţii să mă credeţi, cea pe care am întâlnit-o era olandezul zburător pe valuri, corabia fantomă, numită de către englezi „Flying Dutch”.

Cel care vorbea aşa, un vechi lup de mare, îmbătrânit în meserie, era căpitanul unei corăbii spaniole, care ca urmare a unei destul de grave avarii survenită la velatură, se oprise în marele şi măreţul port Havana, capitala insulei Cuba, acea regină a Antilelor.

Bătrânul căpitan se adresa unui auditoriu numeros într-o cafenea marinărească.

Un mare număr de ascultători, fără a nega cu grosolănie ceea ce afirma căpitanul atât de călduros, se arăta destul de neîncrezător. Însă majoritatea, cu superstiţia firească a marinarilor, admitea întrutotul povestea corăbiei fantomă.

În epoca aceea, corăbiile nu navigau în convoi, escortate de flotile de vase de război, ca mai înainte. Morgan, îndrăzneţul erou al acestor mări, curăţase Antilele de ceilalţi piraţi.

Regele mării, cum se intitula el însuşi cu mândrie, naviga

probabil în acel moment pe lângă coastele Braziliei.

Îl ofensaseră portughezii, care posedau aici coloniile lor şi Morgan, pentru a-i pedepsi, ţinea să le dea o lecţie pe care să n-o uite prea repede.

Corăbiile spaniole şi franceze plecate din porturile ţărilor lor cu destinaţia spre colonii, navigau în cea mai mare parte a timpului izolate, mai cu seamă când erau puternic echipate şi înarmate, ceea ce era cazul cel mai frecvent, chiar şi pentru bastimentele comerciale ale armatorilor particulari.

Este adevărat, câte unele din nave neglijau această măsură de precauţie şi le pândeau riscul unei surprize.

Unele ar fi trebuit să sosească de multă vreme la destinaţie, unde încă mai erau aşteptate. Dar era sezonul furtunilor şi poate se rătăciseră sau se scufundaseră.

În auditoriul care asculta aceste comentarii se găsea un personaj ce ocupa un loc foarte înalt în marina spaniolă şi care putea, dacă judecai bine, să trimită nişte corăbii care să caute navele semnalate printr-o absenţă prea prelungită.

— În ce împrejurări ai văzut acel vas misterios pentru prima dată? a întrebat importantul personaj, care se arăta un pic cam sceptic.

— A apărut deodată, a răspuns căpitanul spaniol pe un ton cu totul convingător. Noi navigam cu foarte puţine pânze pe o ceaţă deasă şi pe un vânt ce se schimba la fiecare clipă, în nişte ape destul de periculoase, deoarece erau străbătute de curenţi şi semănate cu stânci numeroase. Deodată, spre seară, am văzut ivindu-se din pâclă o corabie, căreia deşi îi lipsea o conducere, totuşi părea sigură şi de-abia se clătina. La această apariţie, marinarii au început să strige cuprinşi de spaimă: „Vasul fantomă, corabia fantomă!” Sunt un marinar bătrân. Am îndurat mai multe furtuni şi n-am cunoscut deloc teama. Ei bine! Am simţit cum îmi curge prin vine ceva ca o gheaţă când am văzut clar că această corabie se îndrepta spre noi.

— Totuşi, cum era? a întrebat căpitanul portului, care începea să se simtă stingherit.

— Pur şi simplu înspăimântătoare, a răspuns povestitorul. Avea precis înfăţişarea pe care am auzit adesea descrisă despre Flying Dutch. Asta nu era o halucinaţie. Dacă nu mă credeţi pe mine, întrebaţi-i pe oamenii mei. Ei vor jura că au văzut acelaşi lucru ca şi mine. Corabia înainta foarte real în întâmpinarea noastră. Coca îi era neagră ca smoala, tot neagră era şi velatura. În ciocul din faţă avea un imens cap de mort. Pe greement se

reflectau şters nişte schelete ce făceau manevre. Un alt schelet părea să conducă la cârmă. Pretutindeni nişte flăcări albăstrui alunecau pe punte şi pe flancurile acestei nave, care se apropia cu o rapiditate înfiorătoare. Jumătate dintre noi şi-au pierdut capul, când deodată ceaţa a smuls monstrul din faţa privirilor noastre. Singură doar rugăciunea ne-a salvat. Fără ea, corabia fantomă ne-ar fi dus irezistibil la pierzanie.

A urmat o discuţie însufleţită.

— Mai ales în preajma Capului Horn se ţine corabia fantomă, a făcut observaţia unul dintre căpitani. Întreaga lumea nu va şti de ce, cu toate că povestea-i autentică. Cu multă vreme în urmă, un olandez, căpitanul van Straaten a vrut să dubleze acest cap îngrozitor într-o zi de sfânta vineri. El a jurat că atunci când diavolul se va afla acolo, acesta îl va îmbogăţi. Diavolul n-a lăsat să i se spună de două ori şi i-a rezolvat repede socotelile. În noaptea aceea înspăimântătoare, corabia căpitanului van Straaten a dispărut fără urmă. Dar încă de pe atunci el a fost condamnat să rătăcească pe mare până la sfârşitul timpurilor. Acesta-i Flying Dutch, olandezul zburător, care scufundă toate corăbiile ce le întâlneşte. Fără a vă contrazice pe voi ceilalţi, trebuie să vă puneţi salvarea sub protecţia Preasfintei Fecioare, ce vă va trimite ceaţa salvatoare, fără de care corabia fantomă, care ziua se odihneşte pe fundul mării, veţi fi atraşi în adâncuri.

După această vorbărie, a urmat o tăcere lungă.

Superstiţia era mai presus şi discuţia s-a aprins. Beţiile cărora li se dădeau aceşti bravi oameni nu puteau defel să aibă ca rezultat scăderea tonului. Însă fără ca chestiunea să fie pusă la un vot hotărâtor, se părea că într-adevăr existenţa corăbiei fantomă nu mai era contestată energic decât de cei mai neîncrezători.

Printre aceştia era şi căpitanul portului, care atunci când a părăsit taverna ca să se întoarcă la frumoasa lui casă, în care locuia la Havana, nu s-a clintit din scepticismul său de om superior.

Soţia sa, cumsecade şi demna femeie ce-l aştepta cu nerăbdare, nu şi-a putut reţine un exclamaţie puternică observând înfăţişarea întunecată a seniorului şi stăpânului său.

— În numele cerului, Pablo, a strigat ea, nu cumva ai primit din întâmplare nişte veşti rele despre scumpa noastră fiică Catharina?

— Nu, a răspuns onorabilul don Pablo de Ovideo. Nu te nelinişti, dragă femeie. Corabia care trebuie să o aducă pe

Catharina cu siguranţă că n-a părăsit încă Spania. Dar am auzit o istorie surprinzătoare. Presupun de altfel că este exagerată în toate privinţele. Marinarii sunt nişte oameni înclinaţi spre superstiţii! Da, ca să-ţi spun deschis, mă tem mai mult pentru fiica noastră de furtuni, decât de corabia fantomă, pe care un căpitan venind din Spania pretinde că a văzut-o în drum.

Privirea plină de curiozitate amestecată cu nelinişte, pe care sensibila sa soţie a îndreptat-o spre el, l-a făcut pe căpitanul portului să-i povestească femeii sale ceea ce auzise.

— În ce mă priveşte, nu cred o iotă din asta, a reluat seniora. Niciodată în viaţa mea n-am întâlnit o fantomă. Însă ceea ce mă preocupă este copilul nostru drag, care trebuie să ajungă în acest moment în Antile. Ar fi trebuit să-i scrii clar ca să-şi amâne această călătorie până la un anotimp favorabil.

— Ştii bine că asta am şi făcut, a reluat căpitanul portului. De altfel, linişteşte-te. Nu-i loc pentru spaimă. Corabia care o aduce pe fiica noastră este un bastiment solid şi bine construit. Şi apoi, oricât de furtunos ar fi anotimpul, vântul este foarte regulat, în aşa fel încât traversarea oceanului se face rapid. Un alt motiv foarte important care m-a determinat să nu mă opun ca fiica noastră Catharina să întreprindă acum călătoria, este certitudinea că îndrăzneţul şef de piraţi Morgan se află în drum spre coastele Braziliei şi că toate corăbiile ce vin din Spania pot trece marea fără primejdie. În sfârşit, cel mai însemnat motiv este acela că fiica noastră moare de dor ca să ne revadă şi că noi înşine n-am vrut să mai aşteptăm o vreme prea îndelungată. Dumnezeu şi Sfânta Fecioară să ne păzească dragul nostru copil!

Căpitanul portului şi nevasta sa nu aveau decât acest singur copil.

Când Ovideo, cu câţiva ani în urmă fusese trimis la Havana, Catharina rămăsese la bunici pentru a-şi termina educaţia. Acum ea nu dorea nimic altceva decât să-şi întâlnească tatăl şi mama în noua lor locuinţă, unde ea era aşteptată cu o iubitoare nerăbdare.

— Totuşi, a obiectat timid demna femeie, nimeni nu reuşeşte să potolească aceste temeri, se vorbeşte de mai multe corăbii dispărute în ultimul timp!

— Este adevărat, a răspuns căpitanul portului, dar acelea erau corăbii mici, slab înarmate şi echipate, cu carcase fără a fi în stare să reziste pe vreme rea. Se poate, de altfel, ca cea mai mare parte, dacă nu toate, să-şi fi schimbat pur şi simplu drumul şi să se fi refugiat în alte porturi. Deci nu-i motiv pentru

presupuneri din cele mai rele. În afară de asta, trebuie ca în orice împrejurare să ne încredinţăm milei lui Dumnezeu.

Mâhnită, soţia a trebuit să se mulţumească cu aceste cuvinte de consolare şi să aştepte cu răbdare şi resemnare evenimentele.

Demnul don Pablo nu înceta să-i demonstreze că neliniştile sale erau cel puţin cu totul premature, căci fără nici o îndoială, corabia pe care se îmbarcase Catharina încă nu părăsise coastele Spaniei, cu toate că plecarea nu trebuia să întârzie.

S-au scurs aşa mai multe săptămâni. Corăbiile semnalate ca dispărute nu reapăreau: de altfel, nu s-a mai auzit vorbindu-se prea mult de ele.

Trebuia totuşi să se admită că mai mult decât probabil aceste nave izolate fuseseră victime ale violenţelor din ultimul timp.

La Havana se aştepta mereu sosirea unei mari corăbii spaniole, care trebuia s-o aducă pe fata căpitanului portului, ca şi pe bătrâna sa doică, de care tânăra nu se despărţea niciodată.

Începea să se pună întrebarea dacă nu naufragiase cumva corabia, sau mai degrabă, nu fusese distrusă de atacul vreunui flibustier, care să facă pe hoţul mării în absenţa lui Morgan.

Totuşi, se mai refuza încă să se admită această eventualitate. După toate, era posibil ca plecarea corăbiei să fi fost amânată şi aceasta să se afle şi acum ancorată liniştit în portul său de înregistrare.

Don Pablo încerca să se amăgească cu această presupunere, însă îşi ascundea rău îngrijorarea, nemaifiind în stare să-şi asigure soţia chinuită de cele mai îngrijorătoare presimţiri.

Căpitanul portului se străduia cât putea mai bine să o liniştească pe tovarăşa lui de viaţă.

Dar toate argumentele sale erau lipsite de siguranţă. Şi sărmanul om se zbătea în aşteptarea dureroasă a unor veşti, care spunea el, nu vor întârzia să sosească. Şi într-adevăr, ele au venit. Însă nu acelea pe care le dorea. Nişte lovituri de tun anunţau într-o zi că a intrat în port o nouă navă.

Aceasta era o corabie mare cu un aspect impunător.

Căpitanul portului era convins în sine că fiica sa se afla la bord, fiica sa iubită, pe care avea s-o strângă curând în braţe şi pe care o va duce triumfător la mama sa, a cărei dragoste merita pe deplin această fericire!

— Repede, o ambarcaţie!

Cu forţa ramelor, el şi-a croit drum prin apa radei şi a acostat robusta navă, de pe care i s-a întins o scară.

Dintr-o clipită a fost pe bord. Căpitanul corăbiei a venit să-l întâmpine.

Prima întrebare a şefului portului s-a referit la fiica sa şi la nava ce o aducea.

— Ei cum! N-a ajuns încă? a răspuns mirat ofiţerul, a cărui frunte s-a încreţit. *Esmeralda*, cu care a plecat fiica dumitale a pornit la drum cu cinci zile înaintea noastră. Este unul din cele mai bune bastimente ale noastre. Cum se face să nu fie încă aici?

Căpitanul portului a rămas ca împietrit. Faţa lui, de obicei cam închisă la culoare, a devenit palidă, ca de mort. I s-a întunecat înaintea ochilor. Limba uscată şi buzele tremurătoare nu reuşeau să articuleze o vorbă.

Când i s-a repetat şi a fost asigurat că *Esmeralda,* măreaţa corabie la bordul căruia căreia era fiica sa trebuia să fi fost de multă vreme la Havana, dacă nu intervenise vreo nenorocire pe drum, inima nefericitului tată s-a frânt de durere şi el s-a prăbuşit fără cunoştinţă pe punte.

Naufragiul Esmeraldei

Trebuie să ne reîntoarcem acum cu mai multe săptămâni în urmă, la momentul când *Esmeralda* a pornit pe mare. Aceasta era una din navele cu care flota spaniolă se mândrea, de o construcţie recentă, solidă, care ţinea la drum, bine echipată şi puternic înarmată.

Echipajul *Esmeraldei* era ales pe sprânceană. El se compunea în cea mai mare parte din marinari vechi.

Însă din nefericire, cum se întâmplă de obicei, aceşti lupi de mare, destul de căliţi, destul de experimentaţi, trecuţi prin toate privaţiunile şi toate primejdiile, împărtăşeau slăbiciunea comună a tuturor veteranilor oceanului: erau superstiţioşi.

Singur căpitanul făcea excepţie.

El avea reputaţia de a fi în întregime refractar influenţelor supranaturale şi lua într-un râs batjocoritor toate poveştile mateloţilor săi despre fantomele mării: năluci, stafii, vedenii, strigoi şi alte duhuri rele.

Fireşte, zgomotul sinistrei apariţii de care se pretindea că fusese observată recent în marea Antilelor nu se răspândise încă până în Spania. Această mare nu avea de altminteri nevoie de aşa ceva, pentru a o adăuga la proasta reputaţie de care se bucura din vremuri străvechi, în parte din pricina recifelor, în parte şi din pricina flibustierilor, care-şi stabiliseră şederea aici şi de unde produceau cele mai mari pustiiri.

Însă Morgan, regele mării, era în acel moment, după cum am spus, departe de acolo, ocupat cu lupta împotriva portughezilor. Nimeni nu se temea deci de o întâlnire a *Esmeraldei* cu marele şef al piraţilor.

În ce-i privea pe ceilalţi, nimeni nu îndrăznea să atace o corabie cu bordul înalt, îndeajuns de puternică prin ea însăşi şi prevăzută destul de bine cu toate mijloacele de apărare. Plin de încredere în echipajul său şi în soliditatea corăbiei, căpitanul avea obiceiul să spună că nu se temea de nimic, chiar nici de pavilionul negru!

La bordul *Esmeraldei* se aflau o mulţime de călători, dintre care numai două femei. Catharina, fiica căpitanului portului Havana, şi cu ea, bătrâna şi credincioasa sa doică.

Căpitanul, care după cum se ştia, respingea orice superstiţie, părăsise portul într-o vineri, spunea el, ca să profite de vremea

frumoasă şi de vântul de asemenea favorabil, în ziua aceea, ca în toate altele. Însă în ochii mateloţilor a pleca la drum într-o vineri nu prevedea nimic bun pentru restul călătoriei.

După un oarecare timp, această teamă nu părea deloc justificată.

Este adevărat, vremea era un pic cam furtunoasă şi adesea ceţoasă, dar în general, călătoria *Esmeraldei* a fost scurtă şi plăcută până la intrarea sa în golful Mexic.

Aici a trebuit să navigheze cu băgare de seamă. Drumul spre Cuba trecea prin nişte meleaguri periculoase, presărate peste tot cu stânci ameninţătoare.

Bătrânii marinari aveau aerul îngrijorat, şi chiar căpitanul, a cărui faţă trăda preocupare, stătea aproape mereu pe dunetă.

Nu-i plăcea înfăţişarea cerului. Totul prevestea o furtună, a cărei violenţă nu putea fi prevăzută, însă apropiata ei izbucnire era întotdeauna neliniştitoare în aceste ape primejdioase.

Căpitanul, fără a ascunde gravitatea situaţiei, se baza pe îndemânarea şi experienţa sa. Şi mateloţii, care executau cu zel ordinele şefului lor, împărtăşeau această încredere în sine, care le făcea tuturor onoare.

A izbucnit totuşi uraganul, însă nu cu atâta furie pe cât s-ar fi putut crede.

Marea era umflată şi vijelioasă. *Esmeralda* se comporta vitejeşte şi nu continua să înainteze mai puţin rapid. Ea a străbătut imediat locurile ce se ştiau periculoase în această parte a rutei. Furtuna părea deja să se potolească.

Apoi s-a lăsat ceaţa, acea ceaţă cu totul caracteristică mării Antilelor, care urmează destul de frecvent după o furtună.

Erau nişte bancuri de ceaţă, cum se numesc, care stânjeneau o parte din câmpul de observare, în alte părţi fiind în întregime liber.

Aceste bancuri de ceaţă rămâneau adesea pe mare ore întregi, chiar şi zile, stânjenind navigaţia.

Până atunci, *Esmeralda* trecuse foarte bine peste incidentele traversării.

Căpitanul nu şi-a părăsit pe timpul nopţii postul de comandă de pe dunetă. A rămas şi toată ziua. Însă când s-a lăsat seara, bravul ofiţer, în ciuda puterii sale de rezistenţă şi a energiei, s-a simţit cuprins de oboseală. Furtuna părea să fi trecut cu totul şi a crezut că putea să ia un pic de odihnă binemeritată.

— Căpitane, vezi bancul acela de acolo de ceaţă, la numai o milă de noi? Nu-mi inspiră mare încredere!

— Ce poate să ne facă ceaţa aceea? a întrebat căpitanul. Vântul suflă mereu statornic şi corabia nu a ajuns încă la banc şi dacă nu vom vedea bine în faţa noastră, pilotul va şti pe unde s-o ia, deoarece cunoaşte bine traseul. Voi ceilalţi, mateloţii, sunteţi mereu superstiţioşi! Vă este teamă de aceste pături de ceaţă! Ele nu vă sunt totuşi mai necunoscute decât mie. Cea de acolo nu este mai primejdioasă decât altele ce se întâlnesc în fiecare clipă pe mare. Fii liniştit, bătrâne, asta nu ne va împiedica să ajungem la timp în port.

Începea de-acum să se întunece. Căpitanul a aruncat încă o privire în jur şi s-a îndreptat spre scara ce ducea spre cabine.

Sosit acolo jos, s-a întins îmbrăcat pe pat. Şi-a închis pleoapele, însă de-abia aţipise un sfert de oră, că a răsunat un strigăt puternic de alarmă pe punte şi a tresărit brusc.

Căpitanul a ieşit grăbit din cabină, a urcat în toată graba scara şi s-a năpustit pe punte. Nu se întunecase de-a binele şi se putea distinge la oarecare distanţă contururile unor obiecte.

Căpitanul i-a observat pe mateloţi înghesuindu-se unul de altul şi strigând cuprinşi de groază şi de teamă.

De unde provenea această spaimă?

— Căpitane, a strigat un matelot bătrân cu o voce foarte îngrijorată şi răguşită, priveşte! Iată ce înseamnă să-ţi ridici velele într-o vineri. Asta ne aduce nenorociri. Vezi acolo? Acela ce vine spre noi este olandezul zburător!

Căpitanul a înaintat până la bordură şi a privit spre bancul ceţos, care nu mai era departe şi a văzut o corabie ciudată ce părea să zboare pe deasupra valurilor. Coca acestui vas era neagră precum cărbunele, neagră era şi velatura. La ciocul corăbiei se strâmba un enorm cap alb de mort.

Chiar şi căpitanul, care totuşi era un om oţelit, a simţit că-i trece prin membre un fior de gheaţă, văzând la cârma şi pe greementul acestei corăbii ciudate nişte schelete ce răspândeau străluciri palide. Erau nemişcate, însă nu inspirau decât teamă.

De altminteri, nu se observa nici o fiinţă vie pe vasul fantomă, care continua să se menţină la marginea bancului de ceaţă, când apărând, când dispărând.

— Olandezul zburător! urlau mateloţii pierduţi.

Cea mai mare parte cădeau în genunchi şi-şi ridicau mâinile spre cer.

— Suntem pierduţi! strigau mereu. Vom pieri cu toţii! Corabia fantomă ne va târî în adânc. Olandezul zburător vine să ne ia.

Şi într-adevăr, în faţa ochilor acestor oameni înnebuniţi plutea

sinistra corabie, cu velatura neagră şi echipajul de năluci, deabia atingând creasta valurilor. Energicul căpitan a făcut apel la toată puterea sa de judecată şi de voinţă. Se simţea tulburat în faţa acestei apariţii macabre.

Acum vântul sufla prin rafale mari şi scurte, cu răbufniri violente şi schimbări bruşte de direcţie. Acest fenomen nu-i rar în marea Antilelor.

Esmeralda s-a înclinat într-un mod neliniştitor, vântul repezindu-se brusc în velele sale. Nava avea ruliuri şi tangaje înfricoşătoare. S-ar fi spus că era o epavă pornită în derivă. Şi de fapt nu era defel altă cauză, decât aceea că pilotul scăpase din mâinile ce-i tremurau bara cârmei.

Căpitanul a alergat ca să-şi dea seama de această zăpăceală în mersul corăbiei, când deodată a perceput în imediata apropiere un zgomot mai ciudat şi asurzitor.

Cunoştea prea bine acest zgomot: acesta era cel al brizanţilor.

— La cârmă! a strigat căpitanul cu toată puterea. Ce înseamnă asta? Cum! Nava este fără direcţie?... La cârmă, bunule Dumnezeu!

Striga zadarnic: superstiţiosul pilot îşi pierduse cu totul capul. Se lăsase în genunchi, chemând în ajutor pe toţi sfinţii din cer, dar incapabil să se ajute el însuşi. Căpitanul l-a îndepărtat cu asprime din drumul său şi a apucat bara. Însă era prea târziu. Valurile se rostogoleau înnebunite din toate părţile peste recifurile negre. S-a auzit un trosnet sinistru. Esmeralda dăduse peste un grup de stânci şi a rămas suspendată pe loc.

În aceeaşi clipă, corabia fantomă a dispărut în ceaţă, ca şi cum şi-ar fi îndeplinit misiunea.

Strigătele matelotţilor au sporit. Aceştia, atât de calmi, curajoşi şi disciplinaţi, erau acum ca scoşi din minţi. Nu mai executau nici un ordin. Căpitanul îşi epuiza puterile pentru a-i readuce la realitate. Dar nu-l mai ascultau.

Însă ceea ce era mai greu încă nu venise! Când nava se lovise violent de roca de care se fixase, catargele zdruncinate de la bază până în vârf, s-au rupt şi s-au prăbuşit pe loc. Una din vergele catargului mare s-a desprins şi rupând încet cu greutatea sa greementul ce-i stătea în cale, a sfârşit prin a se prăvăli pe punte fără ca cineva să-i fi prevăzut căderea.

A picat dintr-o întâmplare atât de nefericită, încât a zdrobit craniul căpitanului, singurul om în stare în acea situaţie critică să organizeze vreo salvare.

Moartea căpitanului, pe care marinarii superstiţioşi o atribuiau

şi olandezului zburător, a fost semnalul unei debandade generale.

În timp ce nava rămânea suspendată pe stâncă, vântul smulgea velele, valurile invadau puntea şi loveau surd flancurile corăbiei, care a început să se dezmembreze.

— La bărci! La bărci! se striga din toate părţile. Să se salveze cine poate! Corabia este pierdută! Este imposibil să mai rămânem mult aici! Olandezul zburător o va trage în fundul adâncului.

Pasagerii ce se îngrămădeau pe punte n-au făcut decât să sporească dezordinea şi confuzia. Aceştia strigau se jeluiau, se zbăteau ca nişte nebuni.

Pilotul, căruia îi revenea comanda după moartea căpitanului, se comporta ca şi cum ar fi fost nebun, dând ordinele cele mai fără noimă.

Toţi alergau de ici, de colo, vociferând cât îi ţinea gura, agitându-se fără rost, sau dimpotrivă, se împiedicau reciproc.

S-a încercat să se pună bărcile pe mare.

Una dintre acestea plutea de-acum pe valurile înalte, în timp ce mateloţii şi pasagerii se aruncau în ea care mai de care.

Consecinţele demenţei lor erau inevitabile: barca, oricât ar fi fost de mare, s-a supraaglomerat cât ai clipi din ochi. Un val uriaş a răsturnat-o şi din toate părţile n-au răsunat decât strigăte de disperare. Marea era prea năvalnică: nimic nu te ajuta ca să înoţi.

S-au înecat unii după alţii, cei mai mulţi simţindu-se epuizaţi şi fără nici o posibilitate de salvare, au sfârşit prin a renunţa să reziste în faţa sorţii.

Următoarea barcă a fost şi ea repede încărcată ca şi prima. A reuşit totuşi să se îndepărteze la vreo sută de braţe. Apoi asupra schifului s-a abătut un talaz puternic şi încărcătura sa omenească a fost înghiţită de valuri.

Nu mai rămăseseră acum la bord decât vreo câţiva marinari. Aceştia au pus pe mare o a treia barcă, şi datorită numărului lor redus, s-au îmbarcat fără necazuri. S-au îndepărtat de corabie vâslind la rame cu toată puterea, când deodată dinspre punte, pe care o credeau goală, a răsunat un strigăt de disperare.

Pe corabia eşuată mai rămăseseră încă două fiinţe: fata căpitanului portului Havana şi bătrâna sa doică.

Bătrâna femeie se tânguia de-ţi rupea inima, şi Catharina în lacrimi, întindea spre barcă braţele rugătoare.

— Salvaţi-ne! Salvaţi-ne! plângea bătrâna doică. Nu ne

părăsiţi! În numele Sfintei Fecioare, salvaţi-ne!

Însă în nebunia lor, oamenii aceia nu se gândeau decât la un singur lucru: să fugă de locul unde văzuseră corabia fantomă.

După vreo câteva minute, barca a dispărut în ceaţă.

Nefericita Catharina contempla cu o privire fixă, buimacă de disperare, întinsa şi enorma mare.

La rândul său, bătrâna femeie se ruga, striga, hohotea în plâns şi gemea vrednică de milă.

— Taci! Taci! a strigat deodată Catharina, atingând uşor umărul aceleia care se îngrijise cu atâta fidelitate de tinereţea sa. N-auzi ceva?

Din direcţia unde dispăruse barca, ajungea prin văzduh o zvon ciudat. S-ar fi spus că era larma unei lupte, în care se amestecau strigăte de mânie şi agonie. Înfiorătorul vuiet a durat câtva timp. Apoi totul a intrat în tăcere.

— Dumnezeule, ce poate să fie asta? a strigat Catharina. Mi s-a părut că au fost nişte oameni ce se zbăteau în ghearele morţii.

Bătrâna femeie n-a fost decât puţin impresionată. Nu se gândea decât la soarta ce le ameninţa, pe ea şi pe tânăra fată ce i se dăduse în grijă. A reînceput să geamă şi să hohotească, invocând pe Dumnezeu, pe Fecioară şi pe toţi sfinţii.

Şi vântul urla neobosit. Se strecura cu furie printre vele şi zdrenţele greementului sfâşiat. Hula izbea cu lovituri de artilerie opera oamenilor, pe care o desfăceau şi o zdrobeau din toate părţile, grăbindu-se s-o facă să dispară în bucăţi.

Tremurând şi înfiorându-se, cele două părăsite, mai implorau încă, într-o fierbinte rugăciune, sfârşitul sumbru ce le pândea.

Marinarul misterios

Catharina şi bătrâna doică păreau definitiv pierdute.

Cele două părăsite era strâns îmbrăţişate. Nu mai priveau înspre mare. Nu se mai gândeau la lucrurile pământeşti şi îşi încredinţau sufletele Creatorului.

Deodată Catharina s-a ridicat.

I s-a părut că aude nişte glasuri răguşite foarte aproape de corabie.

Erau matelotii ce se reîntorceau ca să le salveze?

Bătrâna doică s-a ridicat şi ea, cu inima plină de o nouă speranţă.

Însă i-a scăpat un strigăt de spaimă când a observat nişte oameni ce escaladau, cu o agilitate de necrezut, puntea corăbiei eşuate.

Aceşti necunoscuţi aveau înfăţişare de marinari. Pânza gudronată cu care erau îmbrăcaţi şiroia de apă.

Însă ceea ce bătea la ochi mai deosebit era felul în care erau înarmaţi. La cingătoare sub îmbrăcămintea gudronată purtau pistoale şi săbii scurte şi grele, care trebuiau să fie înfricoşătoare într-o luptă corp la corp.

Totul la ei era sinistru, dar mai ales chipurile artificial înnegrite, pe care luceau nişte ochi sălbatici.

Cea mai mare parte purtau bărbi.

Aceşti oameni cu înfăţişare sălbatică, observând pe cele două femei s-au grăbit să alerge spre ele.

Şi-au scos din teacă grelele săbii de abordaj şi plimbau în jur priviri îngrozitoare sub masca lor înnegrită.

Această lipsă de rezistenţă îi mira şi aveau aerul de a se teme de vreo surpriză.

Bătrâna doică a scos un ţipăt puternic şi s-a aruncat în faţa tinerei stăpâne pe care a acoperit-o cu corpul său.

— Hei! a strigat cu o voce aspră unul din invadatori. Spune-mi totuşi, bătrâno, se mai află oameni la bord şi câţi?

— Nu-i nimeni, decât căpitanul care-i mort, lovit de o vergă, a răspuns bătrâna femeie tremurând. Mateloţii şi pasagerii au plecat cu toţii. Cei mai mulţi dintre ei trebuie să fi pierit.

— Sunt cu toţii morţi, a reluat omul. Ţi-o garantez. Aşadar, într-adevăr nu există nimeni în cală?

— Nu, nu! a replicat bătrâna femeie. Noi suntem singurele

supravieţuitoare pe corabie. Ai milă de noi! Salvaţi-ne, dacă sunteţi buni creştini! În numele îndurării lui Hristos, salvaţi-ne!

Aceste cuvinte au fost primite de un râs zgomotos şi grosolan.

— Ei, bătrâno! a spus deodată unul din ei. Pe cine ascunzi acolo? Ia te uită! Cine-i această persoană? Lasă-mă s-o văd puţin!

Ticălosul a îndepărtat brutal într-o clipă pe sărmana femeie ce se opunea şi a descoperit-o pe frumoasa Catharina, care aşteptându-se la cel mai rău tratament, a căzut în genunchi pe punea umedă a corăbiei.

— Ah! a exclamat cinica brută cu un râs sălbatic. Iată o pasageră diabolic de drăguţă, cum nu se întâlnesc prea des pe corăbiile spaniole. Ce frumoasă şi încântătoare tânără! Vai, vai! Pe cuvântul meu, asta da!

Însă omul nu era singur. Şi tovarăşii săi o devorau cu aceeaşi poftă nemăsurată pe delicata fată cu ochii lor înflăcăraţi şi strălucitori.

Catharina era pierdută!

Au izbucnit strigăte mânioase şi înjurături. A urmat o învălmăşeală sălbatică: fiecare voia s-o aibă el singur pe Catharina.

Nefericita se zbătea scoţând strigăte de spaimă.

Deodată peste bordaj a sărit un om.

Avea faţa înnegrită ca şi a celorlalţi, şi ca şi ei, era înarmat până în dinţi.

Însă trebuia să ocupe un loc preponderent printre aceşti oameni, căci nimeni n-a dat de înţeles că vrea să i se opună, când s-a apropiat şi cu un brânci puternic i-a îndepărtat pe cei care o asaltau atât de aproape pe tânăra fată.

Acest om, foarte înalt, producea o impresie şi mai neplăcută decât sălbaticii săi tovarăşi. Nu părea făcut decât pentru masacre. Însă era evident obişnuit să comande ca şef şi stăpân.

Când a văzut-o pe Catharina palidă ca un mort, îngenuncheată pe punte, gata să leşine, şi pe bătrâna doică ce se lupta cu îndârjită disperare ca să o apere pe draga sa protejată, el a părut mirat şi a avut o clipă de ezitare.

Însă asta n-a durat decât o fracţiune de secundă. S-a apropiat de tânăra ce tremura şi a respins grosolanele personaje, care se străduiau, fiecare la rândul său, s-o ia cu sine pe nefericită. În jurul ei se formase un cerc. Omul s-a aplecat de la înălţimea sa ca să vadă mai bine chipul nobilei seniorita îngenuncheată. S-a retras un pas, aproape respectuos, şi s-a aplecat din nou în faţa

ei.

— Cine eşti? Cum te numeşti? a întrebat el cu o voce joasă pe tânăra fată, incapabilă să dea un răspuns.

— Este Catharina de Ovideo, a strigat bătrâna doică, singurul copil al căpitanului portului Havana. În numele Sfintei Fecioare, scap-o pe nenorocită!

Oamenii cu chipurile înnegrite au izbucnit din nou în râs. Însă ultimul venit, şeful, s-a aşezat hotărât în faţa senioritei, ca şi cum i-ar fi luat apărarea.

— Într-adevăr, a murmurat el pentru sine. Într-adevăr, asemănarea este bătătoare la ochi, de netăgăduit! Ca şi cum ar fi ea… mama sa… s-au scurs de atunci o mulţime de ani.

El a ridicat mâna dreaptă cu o atitudine ameninţătoare.

— Înapoi, băieţi! a strigat cu o voce puternică. Primul din voi care o va atinge pe seniorita, îl voi doborî fără alte forme judiciare.

La această declaraţie au răspuns nişte mormăieli nemulţumite. Însă nimeni n-a încercat să se pună de-a curmezişul hotărârii gigantului.

Acest om era chiar şeful, temut de toţi. De altfel, înfăţişarea sa nu avea nimic liniştitor faţă de a celorlalţi. Aspectul lui era la fel de sinistru, cu ochi crânceni şi o gură crudă. Fără îndoială, voia să şi-o rezerve, ca şef, pentru sine pe tânăra fată.

Catharina era la capătul puterii. O doborâse spaima. Când gigantul s-a întors, a văzut pe nefericita seniorita palidă ca un crin, în braţele doicii îngrozite.

— Voi ceilalţi, a strigat atunci colosul oamenilor săi, scotociţi corabia şi luaţi ceea ce găsiţi. Însă mişcaţi-vă repede. Bastimentul nu va supravieţui mult. Şi observaţi cu atenţie semnalele, ca să vă reîntoarceţi. Ceaţa se îndeseşte din ce în ce mai mult.

Ordinele şefului erau date pe un ton fără replică. Nu s-a auzit nici un protest, când luând-o în braţe pe fata leşinată, a pornit, făcând cu un gest scurt semn bătrânei femei să-l urmeze.

Colosul a coborât într-o barcă amarată cu altele, ducând delicata sa povară, prin partea corăbiei eşuate nebătută de năpustirea furioaselor valuri.

Bătrâna l-a urmat pe jumătate înnebunită de groază. El a desprins parâma care reţinea barca de navă, a apucat vâslele şi despicând valurile încă îndârjite, stârnite de recenta furtună, a pătruns în ceaţa deasă, care ca şi un văl cenuşiu ascundea resturile marii corăbii spaniole.

Acesta a fost sfârşitul *Esmeraldei.*

Se scurseseră de-acum două săptămâni şi cu fiecare zi durerea sărmanilor părinţi ai Catharinei sporea.

....

Soţia căpitanului portului se prăpădea văzând cu ochii.

În fiecare zi i se ivea o fărâmă de speranţă de necrezut, de care se agăţa nebuneşte.

Însă nu era defel descurajată, continuând să creadă în posibilitatea unei salvări.

Împotriva tuturor evidenţelor şi a raţiunii, nici căpitanul, nici soţia sa nu puteau să admită că draga lor fiică ar fi definitiv pierdută.

Văzând-o pe soţia sa ofilindu-se şi consumându-se de amărăciune, Ovideo a luat o hotărâre energică. El a obţinut aprobarea de a prelua sub comandă o navă mare şi bine înarmată, ancorată în portul Havana, care să pornească imediat în căutarea Esmeraldei dispărute.

S-a însărcinat să conducă expediţia şi şi-a luat un drăgăstos rămas bun de la dezolata sa soţie, care se agăţa încă de acest ultim fir de aţă al speranţei.

— Salvează-l pe copilul nostru! a strigat din toate puterile, plină de lacrimi, luându-şi adio de la Pablo. Adă-mi-o pe Catharina, altfel nu-ţi va rămâne decât să te rogi la mormântul meu.

Dar căpitanul avea inima mult prea grea ca să-i poată răspunde. Călătoria ce o întreprindea era foarte nesigură, făcută la întâmplare. Însă voia să încerce totul.

Corabia s-a îndreptat spre est, în regiunea unde această mare este presărată de sute de insule şi insuliţe. Era de presupus că numai acolo se putuse întâmpla nenorocirea *Esmeraldei.* Într-adevăr, nava era destul de solid construită pentru a înfrunta fără teamă cea mai violentă furtună în largul mării.

S-a preferat să se cerceteze mai întâi locurile unde se produseră deja nişte naufragii, dar nu s-a descoperit nici o urmă a *Esmeraldei.* Marea îşi păzea secretul său.

În zadar s-au cerut veşti în alte porturi ale coloniei. Nimeni nu ştia ceva de nava dispărută. Pe de altă parte, informaţiile obţinute, care nu aveau nici o legătură directă cu scopul cercetărilor, erau supărătoare şi rău prevestitoare.

Patronul unui mic vas de pescuit, pe care ceaţa şi furtuna îl împinseseră spre locurile pline de stânci, observase, este adevărat doar o clipă, pe olandezul zburător, şi lucru bizar,

descrierea corăbiei fantomă corespundea destul de precis cu cea pe care o dăduse în taverna din Havana căpitanul a cărui povestire provocase o atât de vie senzaţie.

Ovideo nu acorda nici o atenţie acestor poveşti. Însă superstiţioşii mateloţi vorbeau mult de asta când nu se afla între ei.

Ovideo a observat îngrijorarea sporită a oamenilor săi, care de altfel nu-şi ascundeau frica. A înţeles că superstiţia marinarilor era în stare să arunce corabia în cele mai mari primejdii, dacă cel mai neînsemnat incident i-ar determina să presupună că aveau de-a face cu corabia fantomă. Oricum, timpul ce-i fusese acordat se scursese şi prezenţa sa la Havana devenea urgentă. I se rupea inima, însă s-a văzut obligat să dea ordin de înapoiere. N-a mai descoperit urme la reîntoarcere şi corabia naviga spre vest cu capul spre Cuba.

Ovideo se gândea cutremurat la durerea reînnoită a sărmanei sale soţii când va afla că nu mai trebuia să creadă că-şi va revedea copilul.

Se lăsa seara, amurgise deja, când unul din marinari de la bompres a strigat cu o voce sonoră:

— Ohe! Un vas!

Şi omul a arătat ceva negru, pe care marea agitată îl clătina ca pe o jucărie.

— Se află cineva în el? a întrebat Ovideo, care deja se apropiase.

— Este imposibil să spun, căpitane. În tot cazul, nu văd nici un vâslaş. Poate fi o ambarcaţie smulsă de pe vreo corabie.

— Bine! Aduceţi epava la flancul corăbiei! a comandat Ovideo.

Mateloţii au executat. Timonierul a îndreptat corabia spre obiectul plutitor. A fost pusă o barcă pe mare, care a pornit spre ambarcaţia în derivă ca s-o remorce până la corabie.

— Căpitane, înăuntrul ei se află un om, au strigat de jos oamenii din echipaj. Pare să fie pe jumătate mort de foame şi de sete.

— Aduceţi-l la bord. Nu vom lăsa niciodată fără ajutor un om în suferinţă, a spus Ovideo. Să fie dus în cabina mea.

Mateloţii au executat ordinul. Omul găsit pe vas a fost ridicat pe punte cu ajutorul parâmelor trecute pe subsuoară. Echipa s-a urcat la bord şi barca a fost suită pe locaşul său, în timp ce ceilalţi mateloţi îl duceau la cabina lui Ovideo, pe omul epuizat de oboseală şi nevoi.

Compătimitor, căpitanul a mers după el, când unul din

mateloţi l-a reţinut şi i-a şoptit la ureche:

— Căpitane, ai grijă! Omul pe care l-am găsit acolo este într-adevăr bătrân şi epuizat. Însă totodată are înfăţişarea unui flibustier dintre cei mai primejdioşi, judecând după îmbrăcăminte, armele ce le poartă la centură şi aspectul său sălbatic. Căpitane, acest om este unul din piraţii ce au infestat de nu prea demult aceste meleaguri şi ar fi mai bine să atârne de o funie!

Un suflet mare şi recunoscător

Bravul căpitan de port n-a răspuns nimic. Don Pablo de Ovideo avea o inimă nobilă. Nu voia să vadă în fiinţa pe care o salvase decât un semen aflat în mizerie, care prin aceasta avea drept la compătimire.

I-a întins chiar el ceva de mâncat şi de băut. După ce a înghiţit ceea ce-i oferise căpitanul, acesta a căzut într-un somn agitat, în timpul căruia a debitat de mai multe ori nişte fraze fără înţeles.

Ovideo şi-a petrecut noaptea pe lângă om, şi când s-a sculat a doua zi dimineaţa, i-a dat din nou ceva de ale gurii.

Omul salvat era destul de bătrân, însă avea o constituţie de fier.

Şi-a revenit repede, neîntârziind să-şi recapete puterile.

Cu el se petrecea ceva ciudat. Ochii îi exprimau mereu neîncredere şi întreaga lui atitudine arăta evident că nu se simţea deloc în apele sale.

Însă căpitanul portului s-a abţinut să-l întrebe.

Se scurse o nouă zi atunci când Ovideo reintrând în cabină, l-a găsit pe om aşezat pe scaun.

Ochii lui neîncrezători se fixau spre cei ai căpitanului într-un fel semnificativ, care-i cereau căpitanului să-i vorbească.

— Te-am cules de pe mare şi ţi-am dat adăpost la bordul meu, a spus după ce a închis uşa după el. Unde trebuie să te duc pe uscat?

Privirea bătrânului marinar trăda cea mai profundă uimire.

— Pe cuvântul meu! Am crezut că mă duci cu voi la Havana, a răspuns el pe un ton ciudat.

De parcă ar fi crezut că sub cuvintele lui Ovideo se ascundea o capcană.

— Nu, a reluat spaniolul cu calm. De altminteri nu cred că doreşti asta şi mă înşel mult dacă spun că faci parte din oamenii lui Morgan?

Omul s-a ridicat şi şi-a dus mâna la centură, pentru a-şi apuca armele ce le avea când fusese salvat. Însă nu mai erau acolo. Atunci fusese dezarmat şi dus pe jumătate mort în cabina căpitanului.

— Ce spui, căpitane! a strigat străinul. Cine pretinzi că sunt?

— Linişteşte-te, i-a replicat Ovideo pe un ton măsurat. Te-ai trădat singur când ai vorbit în delir. Am fost alături de tine şi am

auzit totul. Din cuvintele tale reieşea că aparţii oamenilor lui Morgan.

Bătrânul a făcut o mişcare de parcă s-ar fi grăbit să iasă afară. Însă l-au trădat puterile şi a trebuit să se reaşeze. De altfel, spaniolul era atent şi l-a reţinut.

— Ce vrei să faci? a întrebat el simplu. Eşti slăbit şi dacă vrei să fugi nu-ţi vei găsi decât moartea. Însă ţi-o repet, niciodată nu m-am gândit să te duc ca prizonier la Havana. Nu. Dacă te-aş fi întâlnit în vreo acţiune, ar fi fost cu totul altceva, atunci te-aş fi luat ca prizonier. Însă te-am găsit lipsit de orice ajutor şi ar fi fost o laşitate să arunc în prizonierat un om, pe care nefericirea l-a dat pe mâna mea. Nu uit că Morgan este duşmanul spaniolilor. Însă ştiu de asemenea că acest extraordinar şef de piraţi n-a comis niciodată până acum cel mai neînsemnat act blamabil. El luptă împotriva noastră ca la război, ca duşman loial şi niciodată n-a masacrat prizonieri fără apărare. Dimpotrivă, i-a lăsat să plece liberi. Niciodată Morgan nu a atacat un copil sau o femeie.

Ochii marinarului străin străluceau ascultându-l pe Ovideo aducând omagii meritate lui Morgan.

— Ascultă-mă, a continuat căpitanul portului Havana, ceea ce ai destăinuit în timp de febră în această noapte, am uitat. Nu ţin defel să-ţi aflu numele. Vom trece acum prin faţa a numeroase insule. Alege locul unde vrei să te debarc pe uscat. Te voi părăsi. Trebuie să te reîntorci liber. Nu mi-aş ierta să te opresc. Cerul m-a pus la o grea încercare. Poate mă va răsplăti pe o altă lume că ţi-am redat libertatea.

Marinarul străin a ascultat în tăcere. Dar se putea citi pe trăsăturile sale bronzate de intemperii ceea ce se întâmpla în sine şi emoţia ce-l stăpânea.

— Nu voi uita niciodată ce ai făcut pentru mine, a declarat în sfârşit cu un suspin adânc. Eşti o inimă nobilă, căpitane. Şi când stăpânul meu va afla ce mi s-a întâmplat, se va mira şi te va admira! Ei bine! Da, sunt unul din oamenii lui Morgan. Însă şeful meu este foarte departe! Nu ştiu când se va reîntoarce. Cu toate acestea, poate să apară subit, cum îi place să facă. Dacă vei voi să cobor pe insula Santa Cruz sau în vecinătate, îţi vei duce la culme generozitatea. Aici am găsit adăpost şi ajutor şi Morgan va fi informat de generoasa dumitale purtare faţă de mine. El va aprecia asta, el care pedepseşte pe cei nedrepţi. Dacă nu uită niciodată o ofensă, va uita cu atât mai puţin un act de mărinimie.

— Se va face cum doreşti, a reluat Ovideo cu un aer grav. Oamenii mei cu siguranţă că bănuiesc că eşti de ai lui Morgan.

Însă trebuie ca ei să rămână doar cu presupunerea şi să nu ştie că pe bord se află unul din oamenii regelui mării. Cel pe care l-am salvat nu va fi luat prizonier, ţi-o repet, şi nu am nevoie să mi se aducă mulţumiri. Însă dacă din întâmplare, care joacă un mare rol în viaţă, vei avea ocazia, tu sau căpitanul Morgan, într-una din numeroasele voastre călătorii, să auziţi vorbindu-se de naufragiul corăbiei *Esmeralda*, aş fi fericit să aflu ştiri despre asta. Mi-ai spus adineauri că Morgan se află departe de aici şi mi-ai distrus în felul acesta ultima speranţă. Nu era imposibil ca el să fi capturat corabia şi ca fiica mea să se găsească din întâmplare în captivitate. Oricum, nu ignor că Morgan, lasă de obicei să se întoarcă acasă pe cei ce se predau.

Bătrânul marinar a clătinat din cap.

— Nu, a spus el, Morgan nu este aici şi în această regiune nu mai există alţi piraţi de când regele mării a curăţat-o de ei. Corabia de care vorbeşti trebuie să se fi scufundat. Însă îi voi spune lui Morgan, care cunoaşte toate ungherele acestei mări a Antilelor, ca să se informeze de corabia pierdută.

— Vai! Catharina mea! a izbucnit Ovideo, sărmana mea, nefericitul meu copil! Când mi s-a vorbit de corabia fantomă, a fost o prevestire sumbră pentru şansa mea. Asta mi-a provocat cea mai mare durere din viaţă.

— Totuşi, despre ce vorbeşti? a întrebat bătrânul pirat, căruia i se trezise atenţia. Ce vrei să spui cu această corabie fantomă?

Căpitanul portului nu ştia nici el cum ajunse să vorbească de olandezul zburător. Însă a povestit bătrânului marinar ceea ce ajunsese la toate urechile, ceea ce se auzise vorbind despre strania apariţie.

Piratul a ascultat fără a pierde vreo silabă şi pentru o clipă ochii i-au strălucit în mod ciudat.

— Într-adevăr, cele petrecute pot fi nişte poveşti absurde, a spus el când Ovideo a terminat. Cu toate acestea, chiar dumneata spui că au dispărut mai multe nave fără a lăsa vreo urmă. Evident, un naufragiu se poate produce pretutindeni. Însă nu este mai puţin ciudat că atâţia oameni pretind că au văzut de puţină vreme corabia fantomă. Orice ar fi, Morgan va afla, şi după cum îl cunosc, va încerca în tot cazul să descopere misterioasa corabie. Căpitane, ai un caracter nobil şi pentru mine va fi o mare satisfacţie dacă aş avea bucuria să-ţi pot dovedi că şi flibustierii ştiu să-şi arate recunoştinţa. Aşadar, intenţionezi în mod categoric să-mi dai drumul, cu toate că ştii că aparţin lui Morgan?

— Intenţia mea este foarte categorică, a răspuns Ovideo pe un ton calm. Mâine vom trece prin faţa insulei Santa Cruz. Te voi lăsa să pleci liniştit cu barca ta. Am promis şi cu siguranţă mă voi ţine de cuvânt.

……………………………………………………………………………………

A doua zi dimineaţa, în apropierea insulei Santa Cruz, echipajul a rămas extrem de mirat văzând pe bătrânul marinar părăsind bordul pe barca sa.

Ovideo l-a urmărit cu privirea până ce barca a dispărut după un promontoriu de pe coasta învecinată.

Marinarii au rămas cu convingerea că, în ciuda aparenţelor, omul pe care-l salvaseră era cu totul inofensiv, altfel căpitanul cu siguranţă că nu i-ar fi dat drumul.

Cutezătorul rege al mărilor lăsase în urma lui un mic număr de veterani, care i se păreau un pic nepotriviţi pentru a-l servi, mai ales în greaua şi lunga campanie ce o întreprindea. Bătrânul pirat era unul dintre aceştia. Şi într-o zi când trecea singur într-o barcă uşoară dintr-o insulă într-alta, fusese prins pe neaşteptate de o furtună şi antrenat în larg, unde ar fi pierit dacă nu l-ar fi întâlnit corabia spaniolă.

La Santa Cruz a găsit ajutor şi adăpost la nişte oameni aflaţi în relaţii cu flibustierii. Câteva zile mai târziu a sosit o şalupă de pe Insula Piraţilor, care avea misiunea să se intereseze de soarta piratului, a cărui absenţă provoca îngrijorare, şi camarazii săi au fost foarte uimiţi şi bucuroşi să-l regăsească viu şi sănătos pe acela ce-l credeau că-l pierduseră.

După câteva ore, şalupa era în drum spre insula lui Morgan. Pe aceşti oameni îi aştepta aici o nouă surpriză când au ajuns în zori. În golful izolat ce servea de port şi refugiu piraţilor se aflau la ancoră trei corăbii impunătoare. Două dintre ele purtau urme vizibile şi adânci de ghiulele de tun. Însă se ţineau încă bine pe mare. Toate trei erau încărcate cu o captură bogată şi în vârful catargelor flutura mândru pavilionul negru.

— A sosit Morgan! A venit Morgan din Brazilia se striga cu bucurie din toate părţile.

Tânărul şef, a cărui nouă lovitură îndrăzneaţă fusese favorizată de noroc, era aşezat în cabina sa când a fost anunţat bătrânul pirat, scăpat de la moarte şi din prizonierat de către mărinimosul Ovideo.

Morgan îi acorda o mare stimă acestui bătrân, ale cărui răni primite pe vremuri, îi cereau, fără voia lui, să rămână în rezervă. El l-a salutat cordial şi de îndată veteranul i-a povestit aventura

sa.

— Sincer vorbind, a exclamat Morgan când bătrânul pirat a terminat, iată ce înseamnă un suflet mare. Mă simt răsplătit că am lăsat întotdeauna echipajele corăbiilor pe care le-am abordat să se reîntoarcă la căminele lor. Acest Ovideo, cum îl numeşti tu, este un om cinstit. Îi sunt recunoscător în mod deosebit. Şi mi-ar plăcea mult dacă vreodată l-aş răsplăti în aceeaşi măsură pe acest brav ofiţer pentru serviciile ce ţi le-a oferit.

Bătrânul pirat şi-a urmat povestirea. El a descris durerea nefericitului tată, menţionând dispariţia *Esmeraldei,* ca şi cea a altor nave, şi a terminat cu istoria corăbiei fantomă, pe care mulţi marinar susţineau că o văzuseră.

Morgan acorda o atenţie din ce în ce mai mare povestirii credinciosului său tovarăş. Asculta cu viu interes, cu ochi strălucitori şi când piratul a sfârşit, a luat o hotărâre. A pus mâna într-un fel deosebit pe umărul devotatului veteran şi i-a spus pe un ton grav şi impresionant:

— Fără îndoială, nu-i deloc surprinzător dacă superstiţia nu i-ar face pe oameni să vadă nişte lucruri care nu există. Însă nu mă voi bizui pe acest pretext ca să devin inactiv. Sunt regele mării şi vreau să ştiu ce se petrece în realitate pe întinsul meu imperiu. Mâine corabia pe care te afli va ridica ancora. Mă voi îndrepta pe meleagurile unde se crede că a fost văzută corabia misterioasă. Poate că-mi va fi dat de asemenea să mă întâlnesc cu acest compatriot, cu acest olandez zburător.

Prin furtună şi primejdii

Morgan însoţea întotdeauna cuvântul cu acţiunea: a doua zi dimineaţa a pornit pe mare. Însă întrucât din recenta sa expediţie în Brazilia, o mare parte din oamenii din echipaj se reîntorseseră obosiţi şi mulţi din ei răniţi, a fost obligat să ia cu sine de această dată mai mulţi dintre foştii veterani.

Aceştia erau oameni ce se evidenţiaseră în sute de lupte. Însă dacă şi-au învins numeroşi duşmani, niciodată nu putuseră, şi chiar niciodată nu voiseră să-şi învingă superstiţiile.

Dimpotrivă, Morgan era cu desăvârşire scutit de această slăbiciune. Poate că n-ar fi fost rău să ţină mai mult seama de starea de spirit a echipajului, căci vestea s-a răspândit repede pe bord, că Morgan în nebuneasca lui îndrăzneală, ardea de dorinţa de a face cunoştinţă cu olandezul zburător. Această nouă ştire a stârnit preocupări supărătoare.

— Căpitanul nostru este prea îndrăzneţ, spuneau piraţii între ei. Până acum i-am bătut pe toţi duşmanii posibili: pe englezi, portughezi, germani. Însă temeritatea lui Morgan nu se mulţumeşte cu asemenea acte de vitejie. Iată că vrea să se măsoare cu olandezul zburător! Fantomele trebuie lăsate în pace. Nu le place să fie deranjate. Olandezul zburător este un monstru al infernului. Această corabie va fi în stare să-l ducă la pierzanie pe îndrăzneţul nostru căpitan.

Evenimentele aproape că păreau să le dea dreptate încă de la început acestor oameni superstiţioşi. La două zile după ce Morgan părăsise locul de ancoraj al insulei sale, s-a pornit o furtună îngrozitoare, şi atât de subit, încât şeful ce se găsea din întâmplare în cabina sa, n-a putut să iasă ca să ceară strângerea velelor.

Ofiţerul de cart, dezorientat de violenţa bruscă şi sporită a vântului, a dat ordine greşite, în aşa fel încât rafala a făcut zob o parte din velatură şi a pricinuit o avarie la catargul velei de foc. Abia după câteva minute Morgan a ajuns pe punte. A fost auzită vocea lui ce străbătea văzduhul peste urletul furtunii şi mugetul brizanţilor. Dintr-o clipire de ochi confuzia ce ameninţa să se întindă pe bord a încetat. Piraţii s-au căţărat ca nişte pisici pe hobane şi pe vergi şi au strâns velele zdrenţuite, în ciuda vijeliei. Sa înlăturat partea ruptă a catargului velei de foc, în aşa fel încât să fie fixat acolo un catarg de furtună la prima acalmie.

Corabia pirat îşi pierduse deja o parte din vechea sa mobilitate ca urmare a acestor avarii. Înainta cu mai multă greutate şi bătrânii mateloţi n-au întârziat să atribuie întâmplarea prin care treceau influenţei olandezului zburător.

Însă marele şef al piraţilor nu se temea nici de moarte, nici de diavol, într-adevăr, asta era ceva proverbial. Şi-a continuat liniştit cursul, cu toate că avariile cauzate corăbiei de către furtună nu erau uşor de reparat pe drum.

Oricât era de îngrijorat de manevre pe această vreme, Morgan nu scăpa nimic şi pretutindeni din ochi cel mai mic amănunt. El a dat ordin categoric să fie semnalată şi examinată cea mai neînsemnată epavă, căci se gândea mereu la mărinimia lui Ovideo. Poate se întâlneau totuşi nişte resturi care să probeze că acestea erau ale *Esmeraldei* dispărute şi această descoperire l-ar fi dus la altele.

S-au observat într-adevăr câteva scânduri plutind pe valuri. Au fost prinse, însă nu s-a recunoscut nimic care să se refere la *Esmeralda,* mai degrabă la alte corăbii.

Furtuna se liniştea tot mai mult, cu toate că mai sufla un vânt furios. Treptat, marea foarte îndârjită revenea la mişcări mai regulate şi odată cu acalmia a apărut ceaţa, destul de temută în această regiune. Trebuia să se înainteze cu băgare de seamă.

Bătrânii mateloţi ar fi preferat o revenire a furtunii. Îşi spuneau că în dosul acestor pături de ceaţă putea să se ascundă temuta corabie fantomă.

Dar Morgan nu se lăsa cuprins de emoţii. El rămânea adesea ore întregi ca observator, pândind cele mai mici obiecte şi neînsemnate indicii, atât cât îi permitea starea atmosferică.

Acum când marea era mai liniştită, a pus energic la treabă toată lumea ca să repare avariile. În afară de cele pe care le-am semnalat, s-a constatat o spărtură sub apă şi piraţii au trebuit să treacă la pompe.

Bătrânii mateloţi, care nu fugeau niciodată de povestiri îngrozitoare şi minunate, aprindeau imaginaţia camarazilor mai tineri deja îmbibaţi de credinţa intervenţiei supranaturalului în lucrurile cele mai obişnuite. Li se repeta cu înverşunare că nu era bine să fie căutată corabia fantomă şi că asta aduce nenorociri. În aşa fel încât pe navă domnea o teamă mare, dăunătoare disciplinei.

S-a mai scurs o zi. Corabia înainta încet pe o mare din ce în ce mai primejdioasă. Morgan a recomandat pilotului să navigheze cu mai multă precauţie. Erau strânse toate pânzele, nelăsându-

se decât o velă de furtună pentru a se prinde un pic de vânt, care să facă nava să înainteze.

Morgan a revenit la cârmă, când s-a repezit în întâmpinarea lui un marinar bătrân.

— Căpitane, căpitane! a strigat el, priveşte acolo lucrul acela care pluteşte în bancul de ceaţă. Nu este încă prea uşor de distins. Şi mai uită-te la flăcările albăstrui ce zboară încolo şi încoace la capătul vergelor, ca flăcările mari ale Sântului Elm! Acela-i olandezul zburător!…

Morgan şi-a întors privirea în direcţia ce i-o indicase marinarul. Într-adevăr, acolo, în lunga pătură de ceaţă, plutea la voia întâmplării ceva ciudat.

Aceasta era carcasa unei corăbii negre ca pana corbului. Catargele şi vergele nu apăreau decât ca nişte umbre, însă în vârful lor ardeau nişte flăcări albăstrui, ce se reflectau pe greement şi pe velele negre.

— Căpitane, a reluat clănţănind din dinţi bătrânul matelot, pe care îl cunoştea ca unul din cei care în luptă demonstra un adevărat curaj de leu, e ceva lugubru şi diabolic. Uite acolo nişte morţi, nişte schelete albe, care lucesc pe greement. De asemenea, se află un schelet care ţine cârma!

Câteodată şi subit înfricoşătoarea viziune apărea foarte clar, apoi redevenea confuză. Asta deoarece corabia se ţinea mereu pe marginea bancului de care părea să profite pentru a se ascunde când îi plăcea.

Echipajul corăbiei pirat era în prada unei emoţii extraordinare. Aceşti oameni, de o îndrăzneală ce trecea de limitele curajului în vâltoarea celor mai mari primejdii, acum tremurau vizibil, ca nişte frunze.

Când Morgan a constatat această groază, s-a întrebat dacă nu se încredea prea mult în oamenii săi, dacă energia voinţei sale servise renumelui şi prestigiului său, nu mai puţin ca afecţiunea pe care aceştia o aveau faţă de el, erau de ajuns ca să contrabalanseze în aceste suflete slabe influenţa deprimantă a superstiţiei.

Corabia pirat a intrat în acest moment într-o mare liniştită. Ea a plutit încet înainte până la cinci sute de stânjeni de norul de ceaţă şi de misterioasa navă, care s-a ascuns într-o clipă.

— O barcă pe mare, a strigat Morgan pe punte cu vocea sa tunătoare. Cine vine cu mine? Voi merge spre corabia aceea. Vreau să-l văd foarte bine şi de aproape pe olandezul zburător!

Toţi oamenii au rămas înţepeniţi, cu ochii mari deschişi şi

buimaci. Nu-şi credeau urechilor.

Morgan avea raţiunile sale de a se duce mai întâi cu barca pentru a face o recunoaştere. Bănuia existenţa unor curse şi nu voia să se apropie imediat cu corabia sa de vasul misterios. Asta avea să se facă mai târziu.

— Repede barca pe mare! Dacă nimeni nu vrea să mă însoţească, ei bine! Voi merge singur cu credinciosul meu Andre. Secăturile pot să aştepte, să rămână aici pe corabie.

Bătrânul francez Andre, care îl crescuse, ca să spunem aşa, pe Morgan atunci când servea pe corabia tatălui său, era de-acum alături de căpitan. L-ar fi urmat la nevoie până în infern. Însă atunci i-a apucat ruşinea pe piraţii mai tineri. Peste două duzini dintre ei s-au apropiat spontan şi faţa lui Morgan a strălucit de bucuria ce o încerca văzând efectul exemplului său personal.

— Nu-mi trebuie atâţia, a spus el apăsat. Sunt de ajuns şase flăcăi voinici. Şi tu, Andre, tu rămâi la bord. Îţi voi transmite în ordinele mele, pe care le vei executa într-o clipă, de îndată ce vei simţi că este momentul să vii. Aşadar, şase dintre voi, vitejilor, coborâţi repede în barca mare. Însă aveţi grijă s-o puneţi pe mare în partea opusă a bancului de ceaţă. Şi grăbiţi-vă!

Ordinul a fost executat în câteva minute şi marea barcă s-a clătinat pe valuri la flancul corăbiei. Au sărit şase oameni la rame, care la recomandarea lui Morgan au fost înfăşurate cu nişte cârpe vechi.

Curajosul căpitan a strecurat încă vreo câteva cuvinte cu voce joasă lui Andre, ca să-şi completeze în secret instrucţiunile sale. Apoi a sărit la rândul său în barcă. Ambarcaţia a intrat în ceaţă, care o ascundea în întregime. Morgan s-a îndreptat nevăzut pe calea ce ducea spre locul unde corabia fantomă apărea şi dispărea alternativ în vaporii cenuşii ai pâclei. Înainta fără zgomot, de parcă ar fi alunecat pe deasupra valurilor. Deodată ceva întunecat, ce părea fără contururi, s-a ivit în mod hidos din întunecime. Era carcasa neagră ca şi cărbunele a corăbiei fantomă, ce se ridica foarte aproape de barcă.

Morgan a văzut clar flăcările albăstrui ce luminau velele negre şi scheletele albicioase cocoţate, nemişcate, pe greementul acestui ciudat şi sumbru bastiment.

Pe corabia fantomă

— Fiţi calmi, a şoşotit şeful oamenilor săi, care deschideau peste măsură ochii în faţa înfricoşătoarei apariţii. Vedeţi bine că nu este o fantomă, ci o corabie din lemn, a cărei cocă e vopsită în negru. Dacă acesta-i olandezul zburător, nu-i realizat decât dintr-o jalnică navă. Apropiaţi-vă încet şi evitaţi orice zgomot. Restul va veni la timpul său. Să aveţi numai încredere.

Cei şase mateloţi şi-au muşcat buzele ca să-şi reţină clănţănitul dinţilor. Simţeau că prin membre le trecea un fior de gheaţă. Foarte aproape de această enormă carcasă, ei încă şi închipuiau că în realitate ceea ce vedeau nu era decât o umbră de corabie şi nici nu putea fi altceva, de vreme ce era chiar olandezul zburător, aşa-numita corabie fantomă.

De altfel, pe ciudata corabie nu se mişca nimic şi nu se auzea nici un zgomot. Precis că tocmi această tăcere părea să-i tulbure pe bravii marinari din barcă, pentru că nu şi-o explicau. Morgan, care nu lăsa să i se vadă nici un semn de emoţie, le-a arătat cu mâna masa neagră a corăbiei.

— Fiţi atenţi! vedeţi Acolo coborând o scară din parâme, o adevărată scară din parâme, ca acelea folosite pe toate navele.

Morgan a apucat-o şi a fixat această scară, amarând-o de barcă.

— Atenţie! a şoptit el din nou oamenilor săi. Rămâneţi în barcă în timp ce eu mă voi urca pe această scară. Să-mi răspundeţi de îndată ce auziţi vocea mea. Nu mai înainte!

Uşor ca o pisică, s-a agăţat valvârtej de scara de funii până la bastingajul misterioasei corăbii. Acolo, Morgan s-a oprit înghemuit, însă numai o clipă, atât cât să-şi scoată sabia din teacă şi să ia în mâna stângă un pistol încărcat. Fără zgomot şi suplu ca o panteră, a sărit pe punte aproape de cârmă.

Schelete acelea erau adevărate, chiar de oameni, fiind prinse de hobane cu ajutorul parâmelor. Pe albicioasele oseminte se jucau nişte flăcări albăstrui, ce proveneau de la nişte mici oliţe din fier atârnate de vârful catargelor, în care ardea ceva.

— Comedie, paradă, sunt toate acestea! şi-a spus el. Iată-i pe escrocii care răspândesc cu înfumurare teroarea în rândul oamenilor curajoşi!... Însă asta dovedeşte că această corabie bizară conţine şi nişte indivizi ascunşi undeva pe aici.

A privit cârma şi a văzut şi acolo un schelet fixat îndemânatic

cu ajutorul unor tije şi fire metalice. Părea să ţină cârma şi să-i imprime direcţia de mers. Însă Morgan şi-a dat seama cu uşurinţă că această cârmă se manevra în realitate dintr-un loc al întrepunţii de la prova navei.

Întreprinzătorul căpitan îşi ţinea ferm în mână sabia. Avea degetul pe trăgaciul pistolului, gata să tragă. Cu hotărârea ce sfida şi moartea, de care dăduse adesea dovadă, a ieşit din ascunzătoare şi a înaintat descoperit pe puntea teugei, ce era iluminată fantastic de flăcările albăstrui.

Deodată i s-a părut că aude o chemare înăbuşită, un fel de strigăt înfundat, care exprima, cum i se părea, o imensă surprindere, care în tot cazul, nu putea să fie scoasă decât de o voce omenească. Morgan s-a oprit scurt şi a rămas nemişcat. A văzut ridicându-se un tambuchi şi au apărut câteva siluete. Ceva a fulgerat, fără îndoială o armă îndreptată împotriva sa, apoi o alta de alături. Însă Morgan era pregătit şi a fost mult mai prompt. O scăpărare, o bubuitură, apoi un strigăt puternic... şi una din siluete a dispărut prin deschizătura tambuchiului şi s-a auzit un corp rostogolindu-se dedesubt.

Din tambuchi a pornit un alt fulger, însă Morgan s-a lăsat rapid în jos şi pe deasupra capului s-a auzit fluierând un glonţ. Din două salturi uriaşe a fost lângă tambuchi şi aici a împins în jos o lovitură de sabie. Din nou a răsunat un strigăt puternic, un fel de urlet, urmat de un horcăit.

— Săriţi în ajutor, băieţi, a strigat atunci Morgan cu voce puternică. La mine, vitejilor! Ne vom lupta. Aici pe navă se află nişte oameni. Nişte fiinţe în carne şi oase ca şi noi. Camarazi, urcaţi repede!

Morgan nu a aşteptat mult. De la prima lovitură de pistol, cei şase piraţi din barcă porniseră de-acum pe scara de funii. Au escaladat bastingajul, înarmaţi până în dinţi. Dispăruseră toate temerile superstiţioase. Nu aşteptau decât chemarea şefului. N-au putut totuşi să se abţină să nu dea un pas înapoi găsindu-se în faţa scheletului de la cârmă. Însă din nou a răsunat chemarea lui Morgan. Ei l-au văzut învârtind sabia şi lovind puternic deasupra deschiderii unui tambuchi, de unde izvorau nişte siluete întunecate.

— Apropiaţi-vă, bravilor, a strigat el observându-i. Aici trebuie să ne batem. Repede! Iată-i pe laşii impostori care formează echipajul acestei nave şi care au organizat această caraghioasă şi sinistră punere în scenă.

Puntea pretinsei corăbii fantomă furnica acum de bandiţi cu

chipuri înnegrite.

Alergau grăbiţi spre locul unde Morgan şi oamenii săi luaseră poziţie. Au fost primiţi cu lovituri de pistol. Pe primii care s-au aventurat prea mult, Morgan i-a întins la picioarele sale.

Fireşte că Morgan şi cei şase credincioşi tovarăşi ai săi erau în chip fatal copleşiţi de numărul lor. Însă viteazul căpitan se baza pe fidelul său Andre, care de-acum trebuia să fi avertizat împuşcăturile.

Şi n-a fost deloc decepţionat. În ceaţă, foarte aproape de corabia fantomă, a apărut o masă uriaşă, ce se apropia fără ezitare. Era corabia lui Morgan şi pe puntea ei, numerosul său echipaj, gata de abordaj şi de luptă.

— Camarazi, strigase bătrânul Andre, de îndată ce au răsunat primele împuşcături. Căpitanul nostru se luptă cu nişte oameni ca şi noi, în carne şi oase. Nu-i decât un laş şi un ticălos cine mai poate să rămână în urmă! Pilotule, îndreaptă corabia spre vasul misterios! Trebuie să zburăm în ajutorul căpitanului.

Dacă vitejii mateloţi ai lui Morgan aveau încă oarecare teamă să-şi înfrângă credinţele superstiţioase, cuvintele usturătoare şi înflăcărate ale lui Andre nu şi-au produs mai puţin efectul. De îndată ce cele două corăbii au fost bord la bord, căngile de abordaj au intrat cu scrâşnet în lemnul foarte material al fantomei.

Piraţii au avut un moment de ezitare când s-au găsit la câţiva paşi de schelete. Însă o privire aruncată spre învălmăşeală i-a convins că aveau de-a face cu muritori ca şi ei. Furioşi şi ruşinaţi de credinţa lor fără rost, au sărit în masă pe punte şi s-au repezit cu turbare asupra cinicilor ticăloşi cu feţe negre.

Pentru asemenea mârşavi, pentru nişte impostori ce se foloseau de supranaturala lor înşelăciune şi de crimă, nu putea exista milă. Aceştia au înţeles ce îi aştepta auzind rostindu-se numele lui Morgan. În disperarea lor, asta i-a făcut să-şi sporească curajul şi să se bată cu înverşunare.

Pe de altă parte, şi mateloţii de la pavilionul negru, care în sfârşit îşi reveniseră pe de-a întregul, îşi demonstrau cu prisosinţă vitejia. Puntea acestei corăbii înspăimântătoare era roşie de sânge. Oamenii cu faţa înnegrită nu puteau să reziste în faţa acestei furii. Cădeau unul după altul căsăpiţi de piraţii lui Morgan, care şi el era în iureşul cel mai furios al luptei. La un moment dat, căpitanul s-a încleştat cu un fel de gigant, pe care l-a doborât cu o lovitură de sabie.

Colosul s-a rostogolit pe jos cu un uruit surd şi Morgan a

trebuit să se întoarcă împotriva altor duşmani.

— Scotociţi corabia de la punte până în cală, a strigat Morgan cu o voce răsunătoare. Vedeţi dacă se mai găsesc încă persoane în viaţă!

El a revenit spre gigant, care făcea eforturi să se scoale. Morgan şi-a ridicat sabia ca să-i dea lovitura de graţie acestui colos, când deodată a auzit izbucnind din tambuchi, aproape de care era întins banditul, vocea unei tinere fete ce striga:

— Opreşte-te! Opreşte-te! Nu-l ucide! El m-a protejat împotriva tuturor acestor siniştri bandiţi. Mi-a salvat onoarea! Te implor, cruţă-l!

Morgan a văzut atunci cu mirare o încântătoare tânără fată ieşind afară din tambuchi, ce s-a apropiat în fugă şi s-a aşezat înaintea colosului.

Apoi a văzut ieşind din tambuchi o altă femeie, de data aceasta o bătrână, care s-a grăbit pe cât a putut şi s-a alăturat tinerei.

— Cine eşti? a întrebat Morgan surprins. Spui că acest om te-a salvat? Explică-mi!

Tânăra fată a aruncat asupra mândrului căpitan o privire timidă, aproape înspăimântată.

Însă înfăţişarea lui Morgan era făcută să trezească mai curând încredere decât teamă.

— Eliberează-l, senior! l-a implorat tânăra fată. Mă aflu aici ca prizonieră, la fel ca şi bătrâna mea doică. Suntem singurele care am supravieţuit pe o navă spaniolă, care mai mult de o lună în urmă a eşuat pe aceste stânci. Acest om negru întins aici pe jos m-a apărat de brutalitatea tovarăşilor săi.

— Şi care este numele tău? a întrebat Morgan cu o grabă evidentă.

— Sunt Catharina de Ovideo, a răspuns liniştită tânăra fată. Tatăl meu este căpitanul portului Havana. Locuieşte acolo împreună cu sărmana mea mamă.

— Ce soartă ciudată! a spus Morgan uimit şi bucuros. Te-am cunoscut, cel puţin după nume. Tatăl tău a salvat viaţa unuia din oamenii mei şi i-a acordat libertatea. Şi eu, la rândul meu, am plecat în căutarea *Esmeraldei.* Fii fără nici o teamă, seniorita! Eu sunt, este adevărat, un căpitan de piraţi, însă sunt Morgan. Îţi dau cuvântul meu că îi vei revedea, sănătoasă şi salvată, pe dragii tăi părinţi.

Auzind de temutul nume de Morgan, tânăra fată s-a dat instinctiv îndărăt. Însă asigurările nobilului şef al piraţilor i-au

redat imediat blândei Catharina seninătatea.

Morgan s-a întors apoi spre rănit, care s-a ridicat mohorât, sprijinindu-se pe mâna validă.

— Şi tu, cine eşti? l-a întrebat el.

— Am să-ţi spun, a mormăit gigantul. Doar tu singur poţi să fii victorios împotriva mea. Nimeni altul decât Morgan nu ar fi izbutit să-şi atingă acest scop. Sunt şi eu un pirat, şi chiar căpitanul acestui vas. Oamenii mei ţineau înainte de toate să nu-şi rişte viaţa. Şi drept urmare, am transformat corabia mea în corabia fantomă.

— Însă de ce, şi în ce scop ai protejat-o pe această tânără fată? Nu te-am cunoscut atât de milos, a reluat Morgan, care-l ştia pe gigant.

— Nu mi-ar servi la nimic să ascund asta multă vreme, a răspuns el. Într-adevăr, regula mea era să nu cruţ pe nimeni. Noi am masacrat totul şi când se captura o tânără fată, aceasta era prada oamenilor mei. Însă Catharina Ovideo este fiica unei doamne, pe care am iubit-o cândva. Nu i-a fost greu, din fericire, să descopere metehnele mele şi mi-a mărturisit că eu nu voi merge niciodată pe calea cea bună. Şi nu a vrut să-şi lege soarta de a mea. Dar i-am păstrat amintirea. A fost singurul lucru bun şi sfânt care mi-a mai rămas în inimă. Iată de ce am protejat-o pe Catharina. Şi în înfrângerea mea, în momentul morţii, afirm că te cunosc destul ca să ştiu că vei readuce pe această tânără fată în braţele părinţilor săi!

— Cu siguranţă că o voi face, a reluat Morgan pe un ton hotărât şi sincer. Tu ai comis foarte multe nelegiuiri, însă această faptă bună arată că inima ta este încă în stare de sentimente nobile. Toţi oamenii tăi au murit. De-acum înainte vei fi prizonierul meu şi întrucât nu poţi să te reţii să mai faci vreun rău, eu te voi împiedica să o iei de la capăt.

— Într-adevăr! a spus uriaşul cu un aer ironic, în ciuda suferinţelor sale. Voi şti să mor cum am şi trăit.

Dintr-un salt, colosul a ajuns la bordură şi s-a aruncat cu capul înainte în valuri, unde s-a scufundat imediat, ca un pietroi uriaş…

…………………………………………………………………………………

Câteva zile mai târziu, într-o fastuoasă locuinţă din Havana, domnea o imensă bucurie.

Morgan se ţinuse de cuvânt: într-o noapte, de la corabia lui s-a desprins, în linişte şi tăcere, o barcă ce aducea pe ţărmul oraşului Havana şi o depunea pe uscat pe Catharina însoţită de doica sa.

Căpitanul portului şi onorabila sa soţie nu-şi puteau crede ochilor. Nu-l lăsau din strânsoarea braţelor pe copilul lor mult iubit, ce-l crezuseră atâta vreme că murise.

Curând s-a răspândit ca o volbură de colb vestea despre aventura senioritei şi despre sfârşitul corăbiei fantomă.

Şi toţi spaniolii din Havana spuneau vorbind despre Morgan:

— Acesta-i duşmanul nostru şi este un pirat. Însă suntem mândri să avem ca adversar pe un erou atât de nobil şi atât de generos!

Cuprins

CĂRȚI CU SUBIECTE DE PIRATERIE

Paul Dancray – Pirații Pacificului, Edit. Danubiu
Jean de la Hire – Pirații din Singapore, Edit. Danubiu
Dinu Gherghel – Eroul mărilor Jean Bart, Edit. Bucur Ciobanul, 1942
Emilio Salgari – O dramă în oceanul Pacific, Edit. Contemporană
Henry Possendorf- Vendetta, Colecția celor 15 lei, Edit. Ig. Hertz, 1931
Jean D Agraives – Olandezul zburător, Romanele captivante, Edit. Adevărul
Karl May - Surcouf corsarul, Edit. Danubiu
A. T. Sersteven - Pirații, Romanele captivante, Edit. Adevărul